

Szám.

szegény
mvedjen

JTÖK.
k számá-
a foglalt

m e g :
és Lujza,

számá-
t utólag
k, Jakab

A.
ek kör-
oskodom
tathatót
Átadtam
esekédet
nn Fri-
t. Azt se
megnyílt
Magyar
nemzet-
k jobban
; míg a
lja még
helyre
yör-ado-
et beso-
ott rejt-
l együtt
zkákban
Az ilyen
rintetbe.

sy La-

Hevessy

atva a

es ada-
ácsi.

épület.
rsulat.

KERTI MUNKA. (Lásd a 328. lapon.)

XXVIII. kötet, 21. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1885. május 24-én.

VERONKA UTAZÁSA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

MASSNAP reggel a nap már jó magasan járt az égen, mikor Veronka fölébredt. Pompásan aludt s az előbbi napok fáradalmai, ijedelmei után most nagyon jól érezte magát. Teljesen ki volt pihenve, szeretett volna fölkelni, kimenni; de eszébe jutott a tilalom, tehát inkább csöndesen fekvé maradt és várta, míg az új mama bejön. Ez pedig sokáig késett. A másik szobából beszélgetés hallatszott, tehát ott voltak... de bizonyosan fontos dolguk volt, nem akarták magukat zavartatni.

— Nagyon urí nép, gondolá Veronka. Ki tudja, milyen a szokás az ilyen urí népnél... hallottam, hogy sokáig szoktak aludni... talán erre akarnak mindjárt rászoktatni minket is, mert most mink is urí gyermekek vagyunk.

Mivel azonban ezelőtt nem volt efféle urí módhoz szokva, hanem otthon az anyja korán fölkelésre kényszerítette, hát most hamarjában még nem esett jól a hosszas heverés. Végre is bele unt, fölkelte és felöltözött. Ezzel jócskán eltelt az idő, mert Veronka nagyon tetszett magának az új ruhában. Nézegette is magát a tükörben. De utoljára már ezt is megelégette.

— Most már igazán jöhetnének értünk, szolt magában. Kiszólok az ajtón, talán megengedik.

Hanem az ajtón bizony nem szólhattott ki. Be volt csukva. Ez nem volt egészen kedvére, mert azt juttatta eszébe,

hogy Korpásné asszony is fogva tartotta őket ott a padláson. De csakhamar megnyugtatta magát.

— Az más volt... az a gonosz asszony kirabolt, megfosztott ruháinktól és bizonyosan valami rozszat forralt ellenünk. De ezek gazdag urí emberek, ezek nem gondolhatnak semmi rozszra, mikor jól tartanak, felruháznak.

Már végre dél is volt, mikor valahára megnyílt az ajtó. Danika még ekkor is csöndesen feküdt s Veronka szinte csodálkozott, hogy a kis fiu annyit tud aludni.

— Persze, nagyon ki volt merülve... még jó, hogy alszik... legalább nem nyugtalankodik, hogy be vagyunk csukva. Hm... legalább reggelit adhattak volna.

A mint ezt gondolá, megnyílt az ajtó s belépett Perediné. Veronka nem merte mutatni, hogy ez a fogság nem tetszett neki s legalább az okát szeretné tudni. Perediné pedig nem magyarázta meg, hanem nyájasan így szolt:

— No's, jól megpihentetek, ugy-é, kedves kicsikém? Te már fel is öltöztél, Veronkám? Annál jobb, mehatsz a másik szobába, ott van Vilmos bácsi. Köszönj szépen. Majd én felöltöztetem Danikát.

Veronka kiment és Vilmos bácsit csakugyan ott találta a másik szobában, még pedig terített asztal mellett. Veronka félénken köszönt, a bácsi most is nagyon komolyan nézett rá, aztán így szolt:

— Ülj az asztalhoz, mindjárt ebédelünk.

Rövid idő múlva Perediné is előjött Danikával, kin épen nem látszott meg a hosszu pihenés. Épen olyan sápadt, bágyadt volt, mint tegnapi. Mindnyájan

asztalhoz ültek, Vilmos bácsi csöngetett s a koresmárosné behozta az ételt.

— Kérem koresmáros ur, gondoskodjék, hogy idején itt legyen a kocsí, le ne késsünk a vonnatról.

— Tessék csak reám bizni. Még van idő bőven.

Ebédelték tehát egészen kényelmesen s Veronka igyekezett kipótolni az elmaradt reggelit is. Danika ellenben csak ugy immel-ámmal evett, látszott, hogy csak azért eszik, mert nem meri ott hagyni, a mit elébe tettek. Ebéd után egy ideig még ott üldögéltek az asztalnál, mignem a koresmáros jelentette, hogy a kocsí előállott, a podgyász föl van rakva, ideje indulni. Fölültek, elmentek. De ezuttal nem sokáig kocsikáztak, csak a falu közelében levő vasuti állomáshelyig.

Veronka hírből már tudta, mi az a vasut, de még soha sem látta. Nagy volt hát az öröme, mikor megtudta, hogy innen vaspályán utaznak tovább.

— Vasuton megyünk! Danika, képzeld, vasuton megyünk! Tudod, a miről otthon a tanító ur annyit beszélt! Olyan kocsí, melynek nincs ló eléje fogva, mégis gyorsabban megy, mint akár a négylovas hintó.

Danikát csodálatosképen ez nem érdekelte egy csöppet sem. Oda sem nézett, nem is szólt semmit.

Vilmos bácsi a pénztárhoz ment, jegyeket váltott, aztán mind a négyen beültek egy vasuti kocsiba. Veronka egészen boldog volt és tapsolt örömeiben, míg Danika csöndesen üldögélt s akkor sem

állt fel, mikor a vonat megindult és gyorsan tova robogott.

— Nézd, mily sebesen megyünk! mondá Veronka. Jöjj ide az ablakhoz.

Mikor Danika meg sem mozdult, Veronkának kezdett feltűnni a dolog. Figyelmesebben nézegette a fiúcskát s most már látta, hogy Danika arcán valami sajátos, fájdalmas kifejezés, nagy szenvedés mutatkozik. Épen ekkor Vilmos bácsi is odanézett Danikára s hirtelen így szólt:

— Ez a fiú beteg.

— No persze! szólt Perediné. Csak elálmosítja a kocsizás.

Veronka azonban, ki őszintén szeretete testvérét, odasietett hozzá, megtapogatta homlokát és aggódva kiáltá:

— Igen, beteg... A homloka forró... és alig liheg... nagyon beteg.

— De nem szabad betegnek lennie kiáltá Perediné haragosan. Majd kikap, csak próbálja meg!

— No, erről már csakugyan nem tehet az istenadta, mondá Vilmos bácsi. Hanem erre ugy-é, nem számítottál, mikor fölszedted őket.

— Oh, azért sebaj, szólt Perediné. Ha csakugyan beteg és nem bírja ki az utat Budapestig, hát itt hagyjuk Ujvárosban. Elég ha a leány maga jön velünk.

Veronka ijedten ugrott fel, aztán hevesen kiáltá:

— Csak nem hagyjuk el Danikát! Ahol ő marad, ott maradok én is.

— Azt fogod tenni, a mit parancsolok! felelé Perediné.

És megint azzal a borzasztó pillantással tekintett rá, ugy hogy Veronka rémülten hallgatott el. Most már megint meg-

zavarodott. Jó emberek ezek vagy nem? Veronka minduntalan olyasmit látott és hallott, hogy kételkednie kellett. De hát ha rossz emberek, mit akarnak? Sehogyszem tudott tisztába jönni a dologgal.

Vagy másfél óráig utaztak s mikor a vonat egyszer ismét megállt és a kalauz azt kiáltá: »Ujváros, tíz percz!« akkor kiszálltak. Danika már csak úgy támolygott, majdnem ölben kellett vinni. A pályaház előtt kocsiba ültek és behajtat- tak a városba. Vilmos bácsi mondott valamit a bérkocsisnak, hogy hova hajtson. A kocsis csodálkozva nézett, aztán vállát vonogatta és megindultak. A város, melynek utczáin kocsiztak, a nagyobb városok egyike volt, Veronka ilyet még soha sem látott. Bámulta az emeletes nagy házakat, a boltokat és akár azt is elhitte volna, hogy ez már a főváros. A koci végre egy félreeső utczában

egy nagy ház előtt állt meg. Mindnyájan kiszálltak a kocsiból és egy a ház kapuja alatt nyíló szobába mentek. Itt egy épen nem barátságos arcú férfit találtak. Vilmos bácsi és Perediné félrevonultak az emberrel, egy kis ideig beszélgettek, aztán Perediné így szólt Veronkához:

— Ti ketten itt maradtok éjszakára, ez a bácsi majd gondoskodik rólatok. Holnap reggel eljövök érttetek. Jól visel- jétek magatokat.

Perediné és Vilmos bácsi elmen- tek, rögtön ezután előjött egy még egé- szen fiatal, de szurtos, rongyos szolgáló, ölébe vette Danikát s megindult vele, odaszólván Veronkának, hogy kövesse, szobájokba vezet. Hosszu folyosón, magas lépcsőn mentek végig s végre egy kicsike, piszkos szobába léptek. Itt a cseléd levet- köztette Danikát, ágyba fektette, de mindez idő alatt egy szót sem szólt. Mikor Danika lefektetésével elkészült, szintén

szó nélkül távozott és kívülről kulcossal csukta be az ajtót. Veronka látta, hogy már megint fogságban vannak.

Veronka egy ideig nem igen tudta, mit gondoljon erről a dologról. A mint körülnézett a szurtos, szegényes helyen, úgy találta, hogy ez csöppet sem uri szoba, majdnem hasonlít a Korpásné asszonyom viskójához. És innen még csak szökni sem lehet. Mért csukták be

őket? Mit akar az az új mama, mért hagyta itt őket, mikor látta, hogy Danika súlyosan beteg? Ez már sehogy sem tettett Veronkának s kezdett olyanformát gondolni, hogy ez az új mama és bácsi utól- jára mégsem olyan jók, mint eleinte hitte.

Aztán ismét biztatta magát, hogy majd jön talán valaki. Várt tehát, várt sokáig, de hiába, nem jött senki. És a mint így töprengett, Danika nyöszörögve megszólalt:

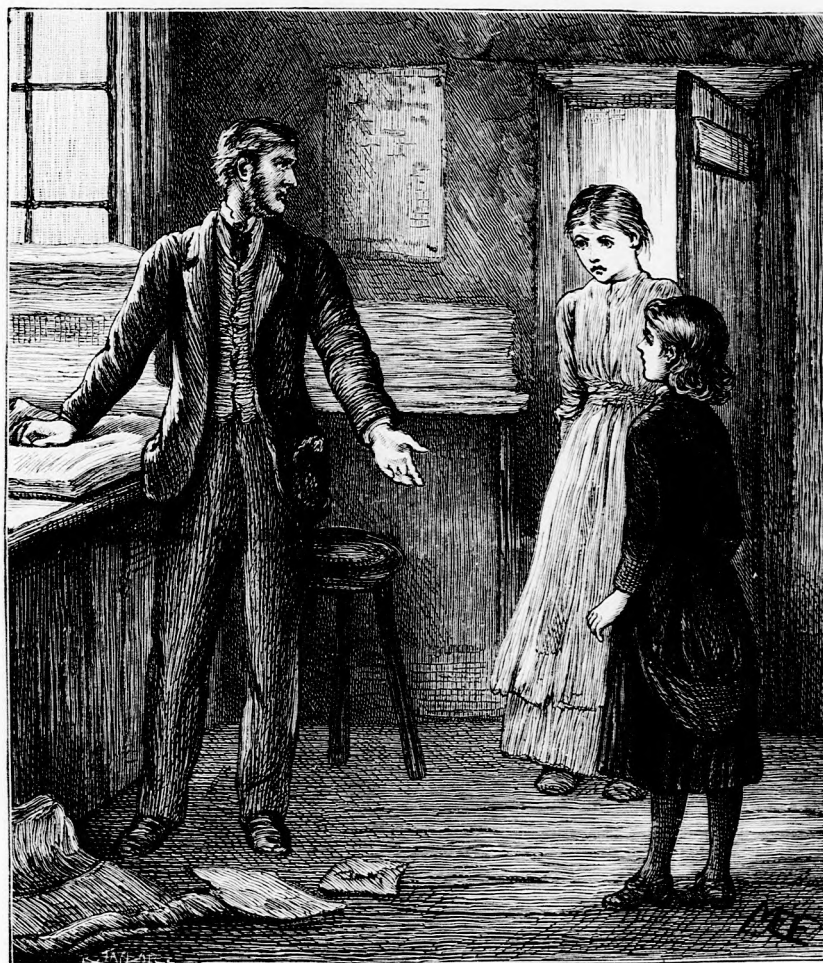
...FIATAL LEANY NÉZETT BE.

(Lásd a 326. lapon.)

— Vízet! Vízet!

Veronka fölugrott és keresett vizet, de víz nem volt a szobában. Akármilyen akaratos, oktalan leányka volt Veronka,

testvérét őszintén szerette s nagyon nyugtalan lett. Biztatta a kis beteget, hogy nincs víz, de talán jön majd valaki, akkor majd hoznak; Danika azonban

... HEDTEN ÁLLT AZ AJTÓ ELŐTT. (Lásd a 328. lapon.)

mintha nem értette volna ezt, egyre fájdalmasabban kívánta a vizet. Veronkát egészen elfogta az aggodalom és harag. Hol van az a Perediné, hogy tudják

a beteget így elhagyni, hogy még csak egy esővíz sincs közel? Dühösen neki szaladt az ajtónak és rázta, zörgette, a mint csak bírta, majd ismét a nyöszörgő Dani-

kához sietett. Jó ideig tartott ez így, míg nem végre megnyílt az ajtó s egy fiatal leány nézett be, ugyanaz, ki ölben hozta volt be Danikát. (Lásd a képet a 324. lapon.)

— Zörgetést hallottam... kell valami?

— Igen, kérem, hozzon egy kis vizet... a testvérem beteg és nagyon szomjas!

— Mindjárt hozok.

Csakugyan, pár perc múlva hozott vizet és maga adott inni a kis betegnek, kire sajnálkozva nézett, azután pedig így szólt:

— Nagyon betegnek látszik... de hát akkor miért hagyták itt?

— Nem tudom... szeretnék a mamával beszélni.

— Ki az?

— No's... hát a kivel jöttünk, Perediné.

— Ugyan ne beszéljen ilyet nekem, hiszen én jól ismerem őt. Persze rólam azt hiszik, hogy nagyon ostoba vagyok... de azért Jutka jól látja, a mit lát. Aztán meg ezt a maga mamáját kicsi koromtól ismerem, itt laktak a szomszédunkban, az anyja most is ugyancsak szegény asszony az istenadta. Nem is Perediné a neve annak a maguk mamájának, hanem Piros Örzse s én jól tudom, hogy nincs se fia, se leánya. Hát hogy jutottak hozzá?

Veronka egy pillanatig gondolkozott és belátta, hogy itt hiába titkolózik. Ez a Jutka, úgy látszik, többet tud, mint ő, Veronka. Aztán olyan jónak látszik... miért ne biznék benne? Elmondott tehát neki mindent. Jutka pedig elkomorlyodott s aztán így szólt:

— Hm! Érteni nem értem ezt a dolgot, de az bizonyos, hogy Piros Örzse nem töri jóban a fejét. Nem fogják azt megköszönni, hogy magához vette magukat. Az a Vilmos bácsi nem a testvére neki, hanem a férje, az én gazdám pedig ennek a testvére. Nem valami jó hirben áll ez sem, itt is hagytam volna régen, de szegény vagyok, és itt jól fizetnek, segíhetem édes anyámat.

— De hát azt hiszi, Jutka, hogy nem azért fogadtak magukhoz, mert segíteni akarnak rajtunk? kérde Veronka aggódva.

— Van eszökben! Soha sem tettek jót, de gonoszságot annál többet. Valami furfangon törhetik a fejüket, hogy az Örsze most egyszerre gyászoló özvegynek mondja magát, a kinek gyermeke van! Soha ilyen bolondságot! De még az is nagy bolondság volt, hogy maguk megszöktek hazulról! És nini! Most jut eszembe! Itt a városban már ki is hirdették, hogy két ilyen gyermek eltűnt, keresik, jutalmat kap, a ki rájuk talál és visszaviszi őket.

Veronka egészen elámult. Már itt is tudják! Meg nem foghatta, miképp lehetséges ez. Persze, ő semmit sem tudott arról, hogy az effélet póstán, távirón milyen gyorsan lehet messzire hírül adni. Jutka sem tudta ezt megmagyarázni, de nem is nagyon akarta, hanem így szólt:

-- No, ez mind nem az én dolgom... sajnálom... mert attól félek, bajba jutnak... de én magam is bajba jutnék, ha gazdám megtudná, hogy itt voltam. Meg ne mondja ám, hogy beszélgettünk. De ha a kis fiúnak kellene valami, zörögjön az ajtón, meghallom, itt vagyok a szomszéd szobában.

Ezzel kiment és becsukta az ajtót.

Veronka most még nagyobb aggodalomban volt. A mit az a Jutka beszélt, az teljesen megzavarta. Kicsoda hát ez a Perediné, vagy Piros Örzse? És mit akar velök? Jót nem akarhat, most már bizonyos... hiszen még egy kis vacsoráról sem gondoskodott, pedig Veronka ugyancsak éhes volt. Hanem erre nem gondolhatott sokáig, mert Danika egyszerre ismét nyugtalanodni kezdett. Fölríadt, fölült az ágyban és meredt szemekkel, kipirult arcczal rémülködve kiáltá:

— Veronka... nézd... ott jön... ott jön! Nagy kés van a kezében... meg akar ölni... jaj! Mindjárt megfog, meggyilkol, eltemet a gödörbe! Segítség!

Veronka hamarjában nem értette a dolgot s csitította Danikát, hogy nincs itt senki, nincs semmi baj. De a kis fiu nem hallgatott rá s mindinkább kétségbeesetten kiáltozott és beszélt értelmetlen szavakat.

— Istenem, félrebeszél! szólt Veronka. Csupa tűz a feje!

A következő pillanatban Danika már farkasokról beszélt, kiugrott az ágyból és hörögve kiáltá:

— Fussunk! Jaj! Szétszaggat!

Veronka meg akarta fogni, de a láz rendkívüli erőt adott a kis fiunak, kiszakította magát Veronka karjaiból és rohant ide-oda, mignem végre egy székben megbotlott, elesett és úgy megütötte a fejét, hogy ájultan terült el a földön. Veronka majd az esztét vesztette. Ilyen borzasztó helyzetben még soha sem volt. Százszor megbánta már a szökést, de a megbánás nem használt többé. Ha Danika most

meghal, ki lesz az oka? És nincs a ki segítsen!

Fölemelte a beteget, visszafektette az ágyba, aztán zörgetett az ajtón. Nemsokára eljött Jutka, kinyitotta az ajtót, kérdezve, mi a baj? Veronka zokogva mondta el a rémes jelenetet és hogy tenni kell valamit. Jutka megnézte a beteget aztán így szólt:

— Én nem tehetek semmit... mert azt már jelentettem a gazdámnak, hogy a kis fiu beteg, de gazdám az mondta, hogy ez nem tartozik rá, majd reggel gondoskodik az, a ki ide hozta. Azt hiszem elviszik kórházba. Most hát csak virrasztani kell mellette... hozok gyertyát... aztán egy ideig majd én vigyázok a szegény fiúskára, maga pedig próbáljon aludni, hogy aztán virraszthasson.

Igy tettek s a jó Jutka több óráig virrasztott Danika mellett. Később aztán felkölté Veronkát.

— Nekem most már mennem kell... most vigyázzon maga... a kis fiu nagyon nyugtalan, ha újra kiugrik az ágyból, megint megütheti magát.

Ott virrasztott tehát Veronka. Még órák teltek reggelig. Ilyen éjszakája még soha sem volt. Elhagyottan, becsukva, maga előtt testvérét halálos betegen látva azt sem tudta, mitévő legyen. Hol keservesen zokogott, hol meg toporzékolt dühében. Persze, az egyik épen annyit segített, mint a másik.

Reggelre Danika elesöndesült s kábultan feküdt. Jutka benyitott a szobába és kérdezte, hogy van a beteg.

— Nem tudom, felelé Veronka. Azelőtt piros és forró volt, most fehér

és hideg. Vezessen a gazdájához, beszélni akarok vele.

Inkább rohant mint ment, magával vonszolva Jutkát, hogy ez mutasson utat. Beléptek egy szobába s ott találták ugyanazt a férfit, kit már tegnap látott. Veronka nagyon el volt keseredve és bátran mondá:

— Az csufság, kegyetlenség, a mit velünk tesznek. Testvérem halálosan beteg és becsuknak oda abba a szobába. Testvéremnek segítségre van szüksége...

— Ne tüzeskedjél, kis leány, szólt a gazda nyugodtan. Majd eljön a mamád és segít.

— Eh, az az asszony nem a mamám! kiáltá Veronka hevesen. Nem is akarom megvárni, elviszszük Danikát a kórházba. Csak azt kérem, engedje meg, hogy Jutka ölbe vegye Danikát.

— Hm, ugy látszik, igen nagy barátságot kötöttek, szólt a gazda. Halljuk csak, mit beszéltetek mindent? Jutka, ide állj és mindent vallj meg!

Jutka ijedten állt az ajtónál (Lásd a képet a 325. lapon.) s nem tudott egy szót sem felelni. Veronkának elég éles esze volt, hogy rögtön megértse, mitől fél ez az ember: attól, hogy Jutka elmondta, ki csoda voltaképp az a Perediné. Ezért baja lehet. Veronka tehát gyorsan föltalálta magát és így szólt:

— Hogy mit beszéltünk? Hát azt, hogy testvérem meghalhat, ha gyorsan nem segitenek rajta. Jutka tudja, hol van a kórház, a hol betegeket gyógyítják, hát erről beszélt nekem.

— Csak erről? No, majd meglátjuk, mit tehetünk a kis fiúval. (Folyt. köv.)

KERTI MUNKA.

(Képpel a czimlapon)

MIUTÁN az ásó, kapa
Fogására megtanított:
Jó apácskám nagy kertünkből
Egy kisebbet kihatított.

»Ez a tied lesz, Matildom;
Agyacskáit rendbe hozzad,
Híven kapálgassad, öntözd,
Jól műveljed, jól gondozzad.

Gyomot hogy ha találsz benne,
Azt ki fogod tépegetni:
Csak így lehet a töveknek
Bájos virágait szedni.

Lásd Matildom: a kis gyermek
Lelke is csak ilyen kis kert;
Csak ha szépen gyomlálgatjuk,
Ugy érünk el vele sikert.

Lelked virágai között
Hogy ha mutatkozik gaz, gyom:
Szerető kertész kezemmel
Belőle kigyomlálgatom.«

Így szólt az én jó apácskám
És én őt jól megértettem:
Kis kertemnek, kis lelkemnek
Virágait öntözgetem.

CSIPIMARI HŐSTETTEL.

— Mese, nyolcz képpel. —

(Vége.)

BENT A házban ezalatt Csunga
örvendezve szaladt ide-oda s foly-
ton azt mondogatta:

— Ez már aztán jó szerenese, most
már tiszta lesz a házunk ezektől a csuf
rovaroktól.

— De ugyan mit fecsegsz már? kérdé
az asszony.

— Hiszen mondtam, jönnek a hangyák. Tessék csak kijönni és megnézni: már végig hatoltak a kerten, jönnek egyenest a ház felé.

Az asszony kiment és ijedten kiáltott fel:

— De hiszen ez borzasztó! Ez egy óriási hangya sereg... mindent ellepnek!

— Természetesen! Ez a jó! felelé Csunga.

A vitéz hadsereg csakugyan feltart-hatatlanul közeledett és mihamar odaért

... BELEKAPASZKODTAK... ÖTEN IS. (Lásd a 330. lapon.)

a házhoz. Ekkor Hosszuláb ezredes így szólt:

— Ime vitézek, itt vagyunk a cél-nál! Ebben a házban seregestől tanyá-znak ellenségeink, mindenféle csuszó-mászó férgek. Nagyobbak, mint mi, de azért ne iedjete meg, birunk velök, mert ők a

kényelmes heverő életben elhíztak, gyávák. Előre bátran!

Megindultak és Csipimari a maga csapatjával a legelső közt volt. A hol ajtón, ablakon nyílás vagy repedés volt, sűrűn özönlött be az ostromló sereg és csakhamar ellepte az egész házat, kiku-

tatva minden zugot és üreget és hézagot, melyben a sokféle rovar meghuzódni szokott. Rettenetes viaskodás indult meg mindenfelé. A falánk kövér bogarak védtek magukat, de a vitéz hangyák hatalmasabbak voltak. A hol egy vagy kettő nem tudott megbirkózni az óriás ellenféllel, belekapaszkodtak öten, tizen is, (Lásd a képet a 329. lapon.) csípték, marták, míg végre élettelenül rogyott össze. És nem volt menekülés, mert a hangyasereg minden szobát, folyosót ellepett, minden rejteket kikutatott s a ki az egyik csapat elől elfutott, a másiknak a prédája lett.

Mikor már a falak repedéseiben, a padló hézagaiban s mindenfelé minden zugban minden csuszó-mászó féreg el volt pusztítva, Csipimari keresni kezdte Hosszuláb ezredet, hogy most már merre forduljanak. De jó ideig nem találta az ezredet, míg nem egyszerre a hangját hallotta meg:

— Vitéz Csipimari, ide jöjjetek utánam, itt van még sok préda!

Csipimari fölpillantott és egy szekrény ajtajának a hasadékában látta Hosszuláb ezredet, ki csak a fejét dugta ki és így szólt tovább:

— Jertek szaporán, mert itt sok és nehéz munka vár. Bejönni is nehéz, csak épen hogy egyenkint befértek a szűk nyíláson. Idebent meg valami kellemetlen fehérség alá rejtőzik zsákmányunk... hanem azért kikutatjuk.

A vitéz Csipimari már épen megindult, hogy a parancsot kövesse, mikor Csunga nagyon megkönnyítette a dolgát. Csunga jól ismerte a vitéz hangyák szokásait, sorra járta tehát a szobákat és

minden szekrényt, ládát fölnyitott, a ruhaféléket fölemelgette, szétszórta. A ruhák alatt mindenütt sok alkalmatlan csuf rovar rejtőzött; a hős hangyasereg tehát most a szekrényekben, ládáknak kezdte meg a gyilkos harcot.

Mialatt azonban Csunga egészen nyugodtan járt-kelt s még örvendezett, asszonya és ennek gyermekei épen nem találták olyan mulatságosnak azt, hogy a hangyasereg úgy ellepte a házat. Hiszen halálra marják még az embert is!

— Biz' azt megteszik, ha valaki utjokba áll, felelé Csunga. Nem is szabad ám a világerért sem eltaposni egyet sem, mert különben a többi boszut áll.

Az pedig nehéz volt, hogy rá ne taposssanak egyre sem, mikor a padló tele van velök.

— Innen menekülni kell, mondá az asszony. Még valami baj éri a gyermekeket. De hát hová fussunk!

— A kertbe, oda, a honnan a hangyasereg jött. Oda többé nem tér vissza, mert ott már miden rovar kipusztított.

Kimenekültek tehát a kertbe, átengedve a házat egészen az ostromló hadseregnek. Csak Csunga nem félt, ő járt-kelt a házban, de nagyon vigyázva, hogy csak olyan helyre lépjen, a hol nem tapos agyon hangyát. Utoljára azonban még neki is menekülni kellett s mikor kiért a többiekhez, nevetve mondá:

— Nem marad ám meg ott a házban semmi, ami él. A férgek már ki vannak pusztítva, most az egerekre került a sor. Egy tuczat már agyon marva hever a földön, mert mire üregéből kifut, annyira

összemarják a hangyák, hogy összeroskad. És akkor végkép megölik.

— No már ez derék, szólt az aszszony. Annyi kárt okoztak azok a torkos

egerek s ez a mi elkényeztetett cziezánk nem pusztította őket.

De a mint a mama a cziezát említette, a gyermekek egyszerre nagy sirán-

... FÖLMÁSZTAK A LÁBAIN. (Lásd a 333. lapon.)

kozásra fakadtak. Hol a czieza, az ő kedvencök? Mikor mindnyájan kifutottak a házból, a cziezáról megfeledkeztek; bizonyosan ott fekszik most is kedvenc helyén, nem gyanítva, milyen veszedelem

fenyegeti. És épen a mint ezen tünődtek, fájdalmas nyávogás hallatszott a házból.

— Jaj, a czieza! Megölik a cziezuskát!

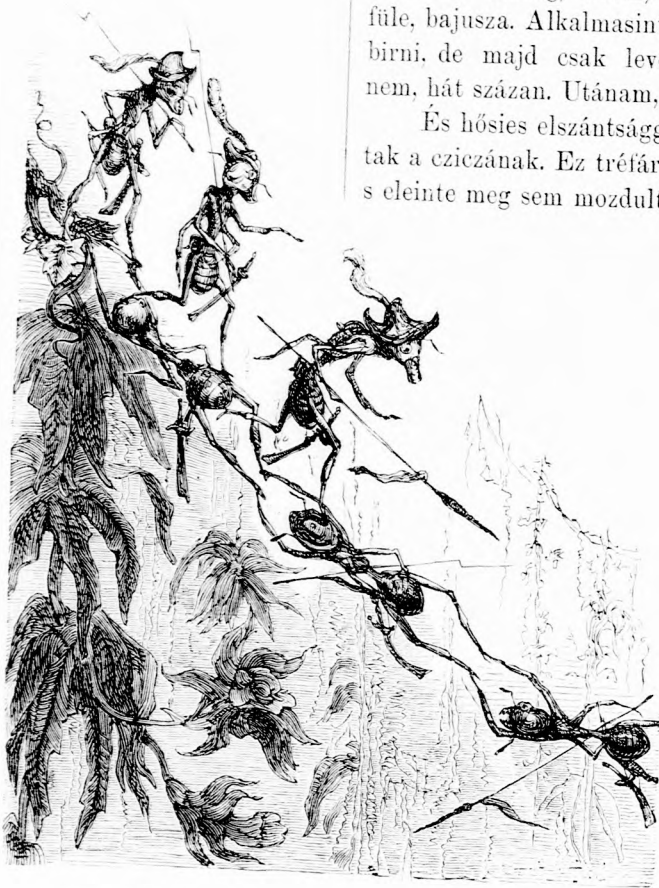
— Hát bizony czieza koma épen

ekkor nagyon kellemetlen helyzetben volt. Gyanútlanul szunyókált a maga kedves fekvőhelyén, mikor a szemfüles Csipimari megpillantotta. A vitéz hadnagy egy pillanatig kétségben volt, vajjon ez az isme-

retlen nagy állat is az ellenségek közé tartozik-e; de nem sokáig gondolkozott.

— Az van a parancsban, hogy el kell pusztítani mindenkit, a ki csak mozog itt a házban. Már pedig az a nagy állat ott mozog, látom, hogy mozog a füle, bajusza. Alkalmasint nehéz lesz vele birni, de majd csak leverjük, ha tizen nem, hát százan. Utánam, vitézek!

És hősieles elszántsággal neki rontottak a cziczának. Ez tréfára vette a dolgot s eleinte meg sem mozdult, csak nézte az

...KERESZTÜL SÉTÁLTAK TÁRSAIKON. (Lásd a 335. lapon.)

apró támadók közeledését. De mikor Csipimari hatalmasan beleszurt a talpába, kezdte észrevenni, hogy ennek a fele sem tréfa. Megijedni azonban még ekkor sem ijedt meg.

— Még csak az kellene, hogy egy pár hitvány hangya elzavarjon a helyemről. Megálljatok csak, mindjárt megtanítalak én móresre!

Megmozdult és a lábával agyon ta-

posott egy pár hangyát. De erre a többiek csak még dühösebbek lettek, még több társukat hívtak segítségül és roppant sereg fogta körül a cziczát, fölmásztak a lábain (Lásd a képet a 331. lapon.) csipték, marták a hol érték, s a czicza hiába akarta magáról lerázni a támadókat. Ugy

bele csimpeszkedtek, hogy lehetetlen volt tőlük szabadulni. És még mindig többen jöttek, jobbra-balra, elől-hátul roppant csapatok közeledtek. A sok csipéstől a kényes czicza fájdalmasan nyávogni kezdett.

— De már szégyen ide, szégyen oda, ezt semmiféle jámbor macska ki nem áll-

HANGYÁSZ-MEDVE ÜLT OTT. (Lásd a 335. lapon.)

hatja! gondolá a czicza. Ugy látom, a gazdáim megszöktek, hát mért legyek én nagyobb vitéz? Biz én szököm.

És egy nagy ugrással a nyitott ablakban termett, onnan pedig a kertbe ugrott, épen mikor a gyermekek oda értek, hogy lássák, mi történt kedvencöikkel. Ezuttal

a czicza nem hederített rájuk, csak futott esze nélkül és nyávogott tovább, — igen, mert egy csapat hangyát magán hurczolt s ezek folyton marták. A tapasztalt Csunga ezt mihamar ki is találta.

— El kell fogni a szegény cziczát és kifésülni belőle a hangyákat!

Utána iramodtak, de a megvadult cziczát nem volt könnyű elfogni. Végre mégis sikerült nagy sokára. Csunga fésűt is kerített és megszabadította a cziczát veszedelmes támadóitól. Egész csapat hangya potyogott ki a szőre közül, — még pedig épen vitéz Csipimari barátunk az ő derék csapatával.

Mikor Csipimari körülnézett és látta, hogy kicsike csapatával elhagyatva van itt, így szólt vitézeihez :

— Katonák, most a vitézség maga nem használ, most bőleseknek is kell lennünk. A fő az, hogy vissza kerüljünk a sereghez. Csakhogy eddig már alkalmasint kivonultak a házból, mert ott már győzelmesen befejeztük a hadjáratot. Én körülbelől tudom, merre vonulnak haza, tehát kövessetek.

Igaza is volt, a hangyasereg már elvonult a házból s a lakosok visszatérhettek. A háziasszony örömmel látta, hogy Csunga csakugyan igazat mondott, a hangyasereg minden csuszó-mászó bogarat kipusztított a házból és környékéről, csak ki kellett szépen söpörni.

A hangyasereg, mely győzelmesen végezte a csatát és közben a megölt prédából jól is lakott, vigan vonult haza felé. Azt észre vette ugyan Hosszuláb ezredes, hogy sokan hiányzanak, többek közt a jeles vitéz Csipimari is; de hát ebben meg kellett nyugodni.

— Katonadolog! Elestek, odavesztetek. Hiába, csata nem lehet máskép.

Csipimari azonban nem veszett oda, ám bátor az igaz, hogy nem igen kellemes helyzetben volt. Megindult kis csapatával,

csakhogy nem igen tudta jól az utat, nem volt benne bizonyos, jól vezeti-e vitézeit.

Ez nagy fejtörést okozott Csipimari barátunknak.

— Én vagyok a vezérök, az én kötelességem gondoskodni, hogy baj nélkül haza jussanak. Rajta is leszek.

Óvatosan, megfontolással haladt élükön s már nagy darabon mentek, mikor váratlanul nagy akadályhoz értek: egy kis vizerecske folydogált keresztül a mezőn. Piczike vizecske volt, de hát nekik roppant nagy, mert uszni nem tudtak. A kis csapat elszomorodott, de Csipimari, miután egy kis ideig gondolkozott, így szólt :

— Ne aggódjatok semmit, én keresztülvezetlek. Látjátok amott azt a bokrot, mely a viz fölé hajol? Ott keresztül megyünk.

A bokorhoz mentek, fölmásztak és Csipimari belekapaszkodott egy szélső levélbe, testét lelogatva a levegőben. Aztán parancsolá :

— Most egyik kapaszkodjék rajtam végig és fogozzék belém, aztán a harmadik a másodikba és így tovább. Így hosszú lánczot fogunk képezni s a mint egy kis szél jön átlenget a tulsó partra. Ott aztán megkapaszkodtok, és mindig egymásba fogozva fölmentek a szemközti bokorra. Akkor én eleresztem itt a levelet és átránthattok minket. De jól fogóztatok ám egymásba, hogy a láncz meg ne szakadjon.

Ugy tettek, miként Csipimari kísérelte. Egy kis ideig ott lengtek a levegőben, aztán jött egy erősebb szélfuvás és átvitte az élő lánczot a tulsó partra, hol a sor végén levő hangya erősen meg-

kapaszkodott. Így először eleven híd támadt a vízerecske fölött s azok a vitézek kikre nem volt szükség a láncsorban, kényelmesen keresztül sétáltak társaikon (Lásd a képet a 332. lapon.) A tulsó par-ton pedig ezek is sorakoztak a lánczhoz, fölkapaszkodván magasan egy bokorra. Ekkor Csipimari végre eleresztette a levelet és a hosszú élő láncz, természetes súlyánál fogva, a tulsó partra esett. Ilyeténképen szerencsésen keresztül jutottak.

A vitézek lelkesülten megéljenztek Csipimarit, hogy ilyen leleményes módon keresztül segítette őket a nagy akadályon.

— Meg is mondjuk otthon, hogy nem csak hős, hanem okos és leleményes is vagy, mondá egy öreg harczos. Meg-lásd, rövid idő mulva ezredes lesz belőled, azután generális.

Csipimari szerényen felelé, hogy nem érdemel ő ilyen nagy dicséretet, csak kötelességét teljesíti. De az igazat megvallva, mégis jól esett neki, hogy katonái ilyen elismerőleg nyilatkoztak.

— Most már csak iparkodjunk haza, mondá. Ha hűségesen követtek, remélem, szerencsésen haza is vezetlek.

— Követünk mi, akárhová vezetsz; megteszünk, akármit kívánsz!

Fáradtsággal nem törődve mentek tovább és Csipimari mindinkább bizni kezdett benne, hogy jó uton jár. Külön-böző jelekből észre vette, hogy erre kellett elvonulnia a fősereknek is. Ha tehát egy kicsit sietnek, utólérhetik. Siettek is, de Csipimari egyszerre megállította csapatát. Nagy veszedelmet látott: egy hanggyászmedve ült épen ott, a hol el kellett

haladniok. (Lásd a képet a 333. lapon.)

Csipimari így szólt:

— Vitézek, most ismét okosak legyünk. Amott van legveszedelmesebb ellenségünk, a kivel soha sem birhatunk, mert neki nem árt a mi csipésünk, szöröstől-bőröstől megesz minket. Most hát, bár nem szép dolog a futás, mégis meg kell tennünk, mert haszontalanul áldoznók fel magunkat. Forduljunk oldalt, kerüljük meg a gonoszt, míg észre nem vesz.

Ugy tettek, és Csipimari maradt utolsónak, hogy ha veszedelem támad, hát őt érje. De szerencsére nem történt semmi baj, a hanggyászmedve nem vette őket észre, megkerülték a veszedelmet. És rövid idő mulva nagy örömmel megpillantották a főserget, utól is érték és együtt érték szerencsésen haza.

Nagy volt az öröm, mikor az elveszettnek hitt kis csapat megkerült. Mindenfelé a Csipimari vitézségéről, bölcsességéről beszéltek és Hosszuláb ezredes az egész sereg láttára megölelte, aztán ki is nevezte rögtön kapitánynak. Hogy azután lett-e belőle ezredes és generális, azt biz én már nem tudom. De az bizonyos, hogy egyszer végre mégis szerencsétlenül járt, mert egy természettudósnak került az útjába, a ki mint ritka szép nagy harczos hangyát megfogta és haza vitte, megölte és azóta muzeumi rovargyűjteményben pompázik.

KOCZKÁS REJTVÉNY.

ö	ö	ö	ö
r	r	r	r
m	m	o	o
k	k	a	a

Ezen koczkában az 1-ső sor jelent egy hasznos állatot, a 2-ik sor egy támasztó eszközt, a 3-ik sor boldog lelki állapotot, a 4-ik sor híres olasz várost. A sorok felülről lefelé s balról jobbra ugyanazokat a szavakat adják.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXVIII. köt. 19-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

A gyémánt a legkeményebb kő.

Helyesen fejtették meg: Kell Lajos és Mihály, Berger Helén, Ernst Miklós, Rausch Margit és Trischler Irma, Schlesinger Vilmos és Pick Jenő, Kleeberg Ödön és Zoltán, Schmidt Hona, Müller László, Völggyessy Jenő, Fuchs Aranka, Lázár testvérek, Vollhofer Gizella, Mátrai Riza és Laci, Könczey Mariska, Dunay Margit, Hönig Szidi, József és Lajos, Schwartz Berta és Józsi, Milassin Livia, Perényi Józsi és Géza, Goldmann testvérek, Pap Ilonka, Geduly Vilma, Návay Hona, Glós Aranka és Vilma, Bárány Sándor, Nagyperkátai zárdai növendékek, Jellinek Szeráfin, Falcione Sarolta, Eisler Jozefin, Döry Elek, Borbély György, Hollós Margit, Telegdy Géza, Szeremley Rózsa, Sallay testvérek, Erdőbényei izr. iskola harmadik és negyedik osztálybeli növendékei, Szluha Sarolta, Opitz Janka, Konkoly Tibor, Berger Giza, Strasser Katalin és Adél, Bauer Margit, Krausz Aranka, Szijjártó Margit, Györfy Jolánka, Goldberger Zsennike, Roth Mariska és Helén, Widder Andor, Korbuly Laci, Fischer Amália és Zsiga, Redlich Ella (és nem Ella Redlich, mert így németül van, F. b.) Dancs Szilárd, Beck Róza, Végh Adél és Dóra, Löbl Simon, Perczel György és Miklós, Ferenczy Leóna, Poldini Emma és Lujza, Fábry Pista, Páll Béla, Roth Gyula, Schlichter Ella és Simon, Jacobovics Leó és Jenő, Holzwarth Károly, Frommer Irma és Hugó, Zágler

Irén, Baróthi Margit és Sándor, Márkus Irma és Gyula, Ferenczy Károly, Huber Ödön, Ádám Aranka, Dorner Olga, Wallerstein Margit és Laura, Kovács Izmén, Karakásevics Jozefin, Kelemen Blanka, Ferenczy Ferencz, Borota Vladimir, Kűzler Gizella, Benedicty Szerén, Deesy Józsi, Tutsek Ella, Mader testvérek, Nemcsik Erzsébet.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Erzsébet. Csak a keresztnéved volt a leveled alá írva s így a megfejtők sorába be nem igtathattalak. — **Reismann Sándor.** Ha pénteken a déli órákban meglátogatsz a szerkesztői hivatalban: beszélhetünk róla. — **„Kis Lexikon”.** Az első füzet nem érkezett hozzám. — **Szőkefalvára.** A melyik küldeményt ebben a rovatban meg nem nevezek, arra ez üzenetek végén rendszeren olvasható *dült betűs* sorokban van benne a válasz. Irásod gyors javulását örömmel veszem tudomásul. — **Györfy Jolánka.** Kivánságodat figyelembe vettem s ahhoz képest intézkedtem is. — **Bauer Margit.** Bátran megszólíthatnál volna. — **Horváth Lenke.** Az országos tárlatban lesz még egy pompás virágszemle június havában: egy nagy rózsakiállítás. — **Strasser testvérek.** Szívesen látlak. — **Ferenczy Ferencz.** A lev. lapot megküldénem, de hova? P. Szt.-nak mi az utolsó postája? — **Schvarcz Irma és Géza, Ghyecz Eliz.** El van intézve. — **Darabos Béla.** Tudtommal tíz éven alóli gyermek nem fizet belépti pénzt az orsz. kiállításon. — **Rosenfeld Samu.** Csak magad fogod hasznát venni szorgalmaznak. Maradj meg a jó úton. — **Fejér Andris.** A »Kis Lap«-hoz ép oly esinos mint olcsó bekötési táblákat tart készletben *Hirhäger Károly*, a magy. tud. Akadémia könyvkötője (Árpád-utca 14.) s egyszerű megrendelésre postai utánvétellel megküldi.

BÜNTETÉS.

F. I., P. D. és L., Szt. M. I., J. B. leveleit, mint gondatlanul vagy írónnal írottakat, nem vehettem tekintetbe. F. b.

Jótekonyság.

Tihanyi árvái javára: Baghy Lujza és Erzsi 1 frt.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1885. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.